

Jacob Ejersbo

Északi erő

Szuka

Acsarkodik a kutya. Szemfogán nyál csillan, össze-összekoccanó állkapcsa léghullámokat indít az ölem felé. Háromszáz gramm hasis van rajtam, a mell és a szeméremszőrzet között. A szag megőrjíti a kutyát, torka csupán kéznyújtásnyira tátong ágyékomtól. Hátsó lábán ágaskodik. A járőr kezében megfeszül a póráz, a nyakörv az állat bundájába hasít. Pofája meleg levegőt lövell a fagyos estébe.

A járdán állok, háttal szorosan a falhoz simulva, csizmám alatt csikorog a latyakos hó. Csak néhány méter választ el Christiania főbejáratától, és akkor hirtelen a semmiből előront legalább húsz rohamrendőr kutyával. Próbálok kereket oldani a Loppen mögött; hátam ropogva morzsolja a koncertplakátokat. De nincs menekvés. Tőlem balra két narkós mered fásultan a kutyára, amelyik sakkban tart mindhármunkat.

– Lazíts, öregem! – mondja az egyik rendőr rutinosan, úgy hallom, koppenhágai.

– Ne mozdulj! – röffen rám sisakja mögül. Látom kivillanni metszőfogait, szúrós tekintetét.

– Nem csináltam semmit – bizonygatom elcsukló hangon. A kutya még mindig a pórázrt rángatja. Egy fickó elvágódik a járdán, bokáját azonnal megragadja az egyik állat. Nem messze tőlünk a járdán és az úttesten zsaruk beszélgetnek izgatottan, lehetnek úgy tizenöten, recsegnek a walkie-talkie-k.

– Na mi van, narkós baba, sefteltél benn, he? – kérdi a hekus, beszédén érezni, hogy árhusi. – Elő az anyaggal, vagy én keressem meg? – vigyorog ördögien. Árad testéből az adrenalin.

A zsebemből előbányászok egy négygrammos tasakot, amit magam elé hajítok a járdára. – Most már mehetek? – kérdem dacosan.

– Nem. – A kutya ügyet sem vet a csomagra.

– Nielsen! – kiáltja a kutyás fickó az érkező rendőrautó felé.

Asger megesküdtött, hogy nem lesz razzia Christiania körül, azt mondta, biztos infói vannak.

Nielsen kiszáll a kocsiból, és megindul felénk. Nielsen nő. Lehet, hogy a női gyanúsítottakat rendőrnőeknek kell megmotozni. Végigtapizza a testem, és a háromszáz gramm túl sok, tutkó, hogy kiszúrja. Ráadásul megjött, a francba! Fázom. Remeg minden porcikám.

A kutyás pasi egy lépést tesz előre, az eb felágaskodik, mancsát vállamra rakva nyakam felé kap. Sikítanak. Én sikítok. A fickó elrángatja a kutyát, szeméből megvetés sugárzik. Nielsen közeledik, én meg hisztérikus sikollyal feltépem a farmerom. Tágra

nyílt szemmel bámulja, ahogy belekotrok a bugyimba. Megvan! Kirántom a véres betétet, és megcélzom vele a kutya fejét, de az még a levegőben lecsap rá, és fogaival őrlöni kezdi.

Nielsen két lépésre tőlem térdre esik, egy méretes macskakő csapódik az aszfaltba, aztán egyik lábát felsőtestéhez szorítva ő maga is nehézkesen lehuppan. Fejem fölött egy üveg repül a falnak. A szétspriccelő üvegcserepekben látom, hogy a zсарu belerúg a kutyaába, amelyiknek a pofájából kimeredezik a betét. Azzal nyugtatom magam, hogy ez farkaskutya, és ezeket a kutyákat nem arra képezték ki, hogy kábszert keressenek, s közben balra pislogok, Christiania bejárata felé, ahol köveket és üvegeket dobáló fiatalok tűnnek fel. A rohamrendőrök könnygázpisztollyal és pajzzsal felszerelve szaladnak elébük, kezükben felemelt gumibot. Nielsen visszabiceg a kocsihoz.

– Nem csináltam semmit – üvöltöm, és átkarolom a testem. Hallom a könnygázpisztolyok tompa puffanását, és a szemem sarkából látom, hogy Christiania bejáratánál füst kavargó. A kutya rángatni kezdi a pórázt, harcba indulna.

– Maradsz – kaffant a zсарu, miközben megmarkolja a gumibotot és a kutya nyomába ered. Remegő lábbal rohanok a Prinsessegade felé. A Bådsmadsstræden balra fordulok, sikoltozva szorítom magamhoz a hasist, mellem feldörzsölték a tömbök sarkai, bőröm fájdalmasan feszül a ragasztószalag alatt.

Meg kell állnom, mert majdnem lecsúszik rólam a nadrág, ami még mindig nyitva van. Lehajtom a fejem, folyik az orrom. Szirénázás, csikorgó kerekék, egy fehér kisbusz közeledik, tele rohamrendőrrel. Babrálok a cipzárral, ujjaim jéggé fagytak. A busz eldübörög mellettem – mintha az egyik sisakos rendőr azt mondta volna, hogy *szuka*. Szuka az anyád, az öregapád, te vagy a szuka, dühöngök.

Előkotrok egy cigit, és bukdácsolok tovább. Lázasan rágyújtok, letüdözöm a füstöt. Jól jönne most egy joint. A takony eláztatja a cigit. Elhajítom. Taxival megyek a főpályaudvarra. Be a klotyóba. Olyan erősen szorítottam a hasist, hogy két tömb eltört. Egy kicsit véres a bugyim, de van még egy betét a belső zsebemben. Erről eszembe jut, amikor Marokkóban voltam a szüleimmel. Mindannyian hastífuszt kaptunk, és hazaúton a repülőn anya betétjét kellett hordanunk; egyikünk sem tudta visszatartani a székletét. Szivárgott belőlünk. Ettől aztán visítva röhögni kezdek. Végül felevickélek egy Aalborgba induló vonatra. Annyira kimerültem, hogy pillanatok alatt álomba merülök.

A hősnő

– Én kis hősnőm – mondja Asger, és szorosan átölel. Homlokon csókol, és pusztit lehel hajamra és nedves szemeimre, mert megint bögni kezdtem, most éppen a megkönnyebbuléstől. Püfölni kezdem a mellkasát, mert... Csak úgy! Asger két rotweilere, Tripp és Trapp lábunk között ugrál, tuti, hogy nem láttak még ilyen bömbölést, totál kikészítenek – lelkileg.

– Nyugi – mondja, nekem meg kedvem lenne jól beolvasni neki, hogy szégyellje magát, meg hogy odaküldött a zсарukhoz, de persze nem tudhatta, ömlenek a könnyeim, micsoda patáliát csapok, hiszen éppen én mondtam, hogy menni akarok, mert ismerem a dílert Christianiában, és mert hozzá akartam járulni a háztartáshoz. Bizonyítani akartam, hogy én nem vagyok afféle cicababa, és különben is Asger fizeti a laktórt, és megengedte, hogy hozzáköltözzek, és nem kellett hazakullognom az anyámhoz. És persze ő szerzi be a lóvé nagy részét.

Elszorul a torkom.

– Nem csuknád ki a kutyákat az udvarra? Egész egyszerűen képtelen vagyok...
– mondom.

– Oké, kicsim, rendben.

Bemegegyek a nappaliba, és sodrok egy jointot. Hajnali három van, és érzem, hogy muszáj leereszteni mára a redőnyt. Nem akarok törődni semmivel. Börtönbe kerülhettem volna. Mi a fenét képzelek?

Meggyújtom a cigit. Smakkol.

Lassan felengedek. Elsodródnak mellőlem az érzések. Hűvös lesz, olyan dermesztő a leheletem, hogy belesajdulnak a fogak, csikorognak, valósággal szétfeszülnek.

Soha nem tettem semmi fontosat.

Soha.

Semmit.

Pocsékul vagyok. Eddig még nem próbáltam a jointot. Voltam már betépve, sőt lebegtem is, de ez a szorongás ismeretlen. Ülök az étkezőasztalnál. Tudom, hogy a joint nagyítja fel a dolgokat, de rohadtul vagyok. Kikészített a hasis? Senki nem mondta, hogy az embert így kicsinálja egy joint; ha gáz van, az inkább a gomba vagy az LSD miatt.

– Jól vagyok – mondom Asgernak.

– Le kéne feküdnöd egy kicsit – kérlel.

– Rendben. – Bevánszorgok az ágyba. A villanyt égve hagyom, az ajtó résnyire nyitva marad, hogy halljam Asgert a nappaliban. Érzem, hogy nyirkos az ágyékom. Véres lett a bugyim. Átvéreztem. Nincs erőm kikászálódni az ágyból. Felemelem a fenekem, hogy lehúzzam a bugyit. Nem látok. Belezuhanok az ürességbe, a végtelen úrbe. Érzéketlen testemben egyetlen hang visszhangozza: *Ott keresd a választ, ahol vannak. A feneketlen lék legalján.* Ezt már hallottam valahol. Nem emlékszem hol, de hallottam. Zúg és zuhan minden – elsüvít a fülem mellett.

Egy lökés. A testem megrándul, hét centivel a matrac fölött lebeg – újra látok. Ránézek az órára. Nyolc perccel múlt négy. Nem tudom levenni róla a szemem. A másodpercmutatató nem mozdul, de hallani a tiktakolást. Gőzöm sincs, meddig tart az ilyesmi; öt percig vagy tizenkét óráig, vagy talán... az örökkévalóságig? Csak zöld ingovány van az orrom fölött. Amikor megpróbálok átkelni a koponyámon, mindenütt beleütöközöm. Nem enged abból, hogy én én vagyok, de fogalmam sincs, hogy ez mit jelent, csak azt tudom, hogy soha semmi fontosat nem csináltam.

Megáll az idő – fülsértő a zaj. Felfedezőket küldök az ingovány mélyére, de csak apró darabjaimra bukkanok, melyek segítségével hazaküzdöm magam, át a szivacsos mocsáron, és belesüllyesztem őket az ingoványba, közvetlenül a nyelvcsap mögé. Rettegek, hogy én magam is elsüllyedek, elnyelve őket. Ekkor éles hangok avatkoznak közbe. Megfordulok, Asger mellett fekszik. Horkol. Elhúzódok tőle. Az óra 8:12-t mutat. Nem tudhatja meg, hogy mi van velem. Gáz lenne. Szerencsétlennek tűnnék.

Bárcsak itt lenne anya! Hiányzik. Régóta nem beszéltünk. Azt sem tudja, hogy itt lakom.

Akit gránátnyomás ért

– Megállapodtunk. Összehozol velük. Bemutatsz nekik. – A hangok a nappaliból szivárognak tompán a hálószobába a csukott ajtón át. Idegen akcentusa van. Talán paki? Mi történik? Nem érdekel. A dunna nyirkosan nehezedik rám. Nincs rajtam bugyi, csak egy trikó.

– Igen, de... – kezdené Asger, de belefojtják a szót.
– És én mindig kisegítelek. Barátok leszünk. Te meg hátba támadsz; éppen most tartasz be. – Erőt veszek magamon és félretolom a dunnát. Nagy összevisszaság van a fejemben, mintha valaki kihúzta volna a hálózati vezetéket, és minden szerkezeti elem megbénult, leállt volna.

– Oké, oké. Meglátom, ember, mit tehetek. De pénzbe kerül. – Asger hangja bizonytalan. Majdnem elvágódom, amikor kikászálódok az ágyból, a padló hidege talpamba hasít, és lassan fölfelé kúszik. Elbotorkálok a szekrényig.

– Mondtam én, hogy ingyen kérem? Már megfizettem. Most. Mindig. Neked egy filléredbe sem kerül – fenyegetőzik a hang.

Felrántom a bugyim, kilépek a folyosóra, és az ajtókeretnek dőlve lecövekelek a nappali ajtajában.

A szoba közepén egy magas, sötét fickó áll, kackiás bajusza elképesztően fekete, Szaddam Huszeinre emlékeztet. Arcszesz friss illata száll a szobában, pedig a férfi arcán már kiütököznek a borosta sötét árnyai. Asger az étkezőasztalnál gubbaszt, arca idegességről árulkodik, egészen magába roskadt.

– Ki ez? – kérdem, és Asger csak most vesz észre. Félig felemelkedik a székről.

– Maria – mondja bátortalanul –, nem mennél vissza? Mindjárt jövök. – Látom, hogy a fickó fülel.

– Mit akar itt? – nézek Asgerra, és összedörzsölöm a lábam. Megtorpanok, nem akarom, hogy azt gondolják, ideges vagyok.

– Ez csak... üzlet – mondja Asger. Mindjárt befejezem. – Miért fenyegetőzöl? – fordulok a sötét férfihoz.

Két lépést tesz felém, és mereven kezet nyújt, vigyáz, nehogy túl közel kerüljön hozzám.

– Aszalamalaikum – köszönt. – Hossein vagyok.

Meg se moccan a karom, nem tágitok az ajtófélfá mellől. Hossein. Azt beszélik, egyszer, minden ok nélkül, behúzott egy Bertrand nevű fickónak, és betörte az orrát. Meg hogy az iraki különleges erőknél szolgált, vagy az is lehet, hogy az iráninál. Képtelen vagyok megkülönböztetni ezeket.

– Mi bajod?

– Maria, tényleg... – mondja Asger.

– Mi a gond? – kérdi Hossein, futó pillantást vetve Asgerra.

– Te fenyegetsz minket – mondom.

– Hossein sohasem fenyeget – csattan fel sértődötten. – Hossein megteszi, amit meg kell tennie. – Szétfagyott a lábam. Legszívesebben bemennék a hálóba, de nem bírom elviselni, hogy ez így áll itt, az én otthonomban.

Asger megindul felém.

Sírás fojtogat, teljesen váratlanul tör rám. Nagyon rosszul vagyok – mondom, mert azt gondolom, Asger velem, velem is lehetne, ahelyett, hogy itt diskurálgat ezzel a... fickóval.

– Mi baja a csajodnak? – kérdi Hossein.

– Kicsim, muszáj beszélnem Hosseinnel, de aztán bemegyek hozzád.

Orromból folyni kezd a takony. – De minden olyan... hideg – ellenkezem, és bömbölni kezdek.

– A csajod úgy viselkedik, mint akit gránátnyomás ért – aggódik Hossein. Asger átöleli a csipőm, megfordít, és gyengéden a hálószoba felé tuszkol.

– Telefonálok Ullának – súgja –, vagy nem akarsz?

– Alig ismerem.

– Gyere – mondja, és gyengéden az ágyra nyom, felemeli a lábam, és eligazgatja körülöttem a dunnát.

– Nem maradnál egy kicsit? – kérdem.

– Fontos ügyem van Hosseinnel. Hívom Ullát.

– Mit *akar*? – kérdem magamból kikelve. Furcsa, de egyáltalán nem zavar a szánalmas hanglejtésem.

– Tartozom neki egy szívességgel – mondja Asger, és feláll az ágyam széléről.

– Igen, de miért?

– Mert egyszer segített.

– *Mit*?

– Ne tegyél fel ennyi kérdést – mondja kissé dühösen, és elindul kifelé –, telefonálok Ullának. – Becsukja az ajtót. A nappali ajtaját is behúzza, így csak távoli mormolásként jutnak el hozzám a szavak.

Miért nem mondja el? Együtt vagyunk. Éppen most tettem kockára a *szabadságomat*, hasist csempészttem, hogy eladhassa, és mégsem akarja... nem mondja el, mi a pálya. No és Ulla, szinte nem is ismerem; csak azért találkoztunk, mert Asger legjobb barátjának, a hentes Nielsnek a csaja. Pár évvel idősebb nálam, 23 lehet. A gimis barátnőimmel már nem találkozom – azt hiszik narkós lettem.

A vigasz

Hossein elmegy, és jön néhány vevő. Sokáig feküdtem az oldalamon, összekucrodva. Végre Asger résnyre nyitja az ajtót és bekukucskál. – Megjött Ulla – mondja kedvesen, és betessékeli a lányt, aki Asger vállára teszi a kezét, arrébb tolja, és belép a hálószobába.

– Kifelé – szól oda a pasimnak, és becsukja orra előtt az ajtót. Megfordul, fejét oldalra döntve méreget, miközben lehúzza a csizmáját és kirázza magát a kabátból, ami háta mögött landol a földön. Szó nélkül bebújik a dunna alá és átölel. – Tényleg – súgja, hosszan szemembe nézve. Szinte azonnal bőgni kezdek. Mindent elmesélek, a zöld mocsarat, és azt, hogy soha semmi fontosat nem csináltam.

A temetés

A férfi érte ment a munkahelyére, vásárlás közben a lányuk közelgő esküvőjéről beszélgettek.

Amikor hazaérnek Hasserisbe – Thulebakkenben van házuk –, megcsapja őket az égett lasagne szaga.

– Gondolod, hogy...? – néz rémülettel vegyes ingerültséggel az asszony a férjére.

– Nem tudom, ki más lehetne – feleli a férfi, miközben bevonul a bevásárlószatyrokkal az előszobába. – Thomas? – szólongatja a fiút. Felnőtt fiuknak nincs kulcsa a házhoz, de megtalálhatta azt, amelyiket a fészker-garázs leghátsó gerendájának a tetejére rakott.

A konyhatűzhelyből sűrű, bűdös füst árad, amitől villámokat kezd szórni a férfi tekintete. Ötvenes éveiben jár, kicsit tömzsi, járás közben hullámszik a válla.

Amikor kitarja a nappali ajtaját, látja, hogy a tévé a Discoveryre van kapcsolva, de levették a hangot. A lemezjátszó pick-upja a hanglemez legbelső barázdáját karcolja. Az asszony bekapcsolja a konyhában a páraelszívót, és kinyitja az ablakot.

– Thomas, az ördögbe is! – fakad ki dühösen a férfi, amikor belép. Huszonkilenc éves fia a perzsaszőnyegen ül lótuszülésben a hifi előtt, összecsukló felsőteste meztelen, álla mellkasára bukott. A kabátot, pólót és zoknit a karosszékre dobta. Bejön az asszony és megáll a férfi mögött. Levegő után kapkod. A fiú alsókarjából egy injekciós tű áll ki, ott fityeg a bőre fölött, mint valami szétcincált hosszabbító.

– Vidd ki innen – kéri ridegen az asszony, majd megfordul, és visszamegy a konyhába. A férfi a fiához lép. Megtorpan. Nem mozdul, lassan felemeli a kezét, és leveszi a szemüveget, amiben vezetni szokott. A szobában félhomály van. Cserbenhagyja az ereje, úgy érzi, súlytalanná lesz, elveszti a kapcsolatot saját testével. Leguggol, és megragadja a fiú vállát. Hideg. Jéghideg. Óvatosan felemeli a kart. Nehéz – már beállt a merevség. Emlékszik az elsősegély-tanfolyamra, amit építőmunkásoknak tartottak. Három órával a halál beállta után kezdődik.

Az asszony a konyhában beszél. – Egyszóval nem jön Rikka esküvőjére – mondja.

A halál biztos jele: halotti merevség, hullafoltok, rothadás.

A férfi szívverése felgyorsul, füle zúgni kezd. Ki akarja tapogatni a fiú pulzusát, bár tudja, hogy semmi értelme, a bőr már ibolyakék árnyalatot kapott. Szemét és ajkát összszepreselve szagatottan fújja ki a levegőt. Annak ellenére, hogy a fiú csont és bőr, arca tükörképe az apjáénak – szája ugyanolyan keskeny. A férfi megtántorodik, amikor feláll. A távirányító után kap, hogy megállítsa a néma nyüzsgést a képernyőn. Az egyszer használatos fecskendő nehéz, s ahol behatol a fiúba, kissé megemeli a bőrt. Kihúzza, a lejátszófej sercegeve remeg a levegőben. Mielőtt behívná az asszonyt, csöndet kell csinálni. Felemeli a lemezjátszó tetejét. A *The Venture in Space*-t tette fel. 1965-ben kapta a lemezt az öccsétől. Amikor az asszony elment hazulról, és látogatóba jött a fia, mindig ezt a lemezt hallgatták.

Visszamegy a fiához, melléje guggol. Meg kell tennie. Az asszony tizenkét éve ettől retteg. Behívja – cuppog a hangja, akár a vizes karton.

Egy pillanattal később elfojtott „nem”-et hallani a konyhából. Odapillant. Az asszony betámolyog az ajtón, megragadja a kilincset, és térdre esik. Lecsusszan a padlóra. A férfi nézi felesége törekeny testét, egészen olyan, mint a fiúé.

– Nem – ismétli az asszony –, én...

Remegés rázza, egészen összezugszorodik, arcát sírva temeti karjába, amit a parkettához szorít. Hevesen rázkódik.

A férfi feláll, egy lépést tesz felé, de megtorpan. Végül a fiú háta mögé guggol. Eltávolítja a zsinórt, mielőtt óvatosan lefektetné a perzsaszőnyeg vastag bolyhaira. A felfelé fordított tenyér megőrizte a lótuszülésben felvett pózt, mintegy 45 fokos szögben eláll a testtől. A férfi kihajlítja a fiú lábát, meztelen bokájánál fogva kinyújtogatja. Kemény a lába, kezével kitapintja talpán a forradásokat.

Nehézkesen feltápaszkodik, odamegy a feleségéhez, és melléje guggol. Átöleli a vállát. Az asszony megrázza a fejét, sírni kezd. Simogatja a hátát. Vigasztalásként összefüggéstelen szavakat mormol. Tétován megragadja a telefont, tárcsáz. Recseg a hangja, miközben beszámol a történekről, aztán visszateszi a kagylót.

– Mindjárt jönnek – mondja. Az asszony lassan feláll. A férfi támogatja, homlokon csókolja és simogatja a haját. Az asszony elfordítja a fejét, úgy nézi a padlón fekvő fiút, a fiát, kezét férje mellkasához szorítja. Zihál.

– Add rá az egyik ingedet! – mondja. Halk hangja érdesen fátyolos.
– Rendben – válaszolja a férfi, de egyelőre képtelen megmoccanni. Végül az asszonyra bólint, és kitámolyog a szobából a folyosóra.
– A sötétkéket – mondja mögötte a felesége.

Mi jár a fejében, amikor kiveszi a legjobb inget a szekrényből? Mire is gondolhat? Nehézkesen ereszkedik az ágy szélére, ujjai hangtalanul kigombolják a két felső gombot, és lehúzzák az inget a vállfáról. Időt akar adni az asszonynak. Hatalmába keríti egy érzés, a mélységes undor saját meleg testétől; a vértől, amit mechanikusan pumpálnak az erek; a szívtől, ami görcsösen húzódik össze; a szemtől, ami befogadja a látványt.

Ha az asszony elmegy hazulról, felteszi a Venture-lemezt. Nem mondja el neki, pedig tudja, hogy megértené. Az asszony mindig magát hibáztatja majd, ahogy per-se mindenki mást is, soha nem teszi túl magát ezen. Semmi nem fogja enyhíteni a fájdalomát.

Lassan visszamegy a folyosón, a frissen vasalt ruha redői sután lógnak kinyújtott kezében. Csak azt reméli, hogy az asszony megmozdult – mindössze ennyiben reménykedik. Az ajtóban megtorpan.

Az asszony térden állva hajol a fia fölé. Ujjaival hátrafésüli vékony, piszkosszőke haját, szabaddá téve a sápadt homlokot. Kezét könnyedén végigfuttatja a fiú arcán. Bárcsak nyitva lennének a szemei, akkor lezárhatná őket. Utoljára még beléjük nézhetne. Az ő arca – belőle született –, ezek az élénk szemek, gyors mozdulatok. Könnyei a fiú hideg bőrét áztatják, a cseppek remegve megfeszülnek a bőrön, mint víz a vásznon. A férfi némán megáll az asszony mögött, tekintete az utcát keresi, pedig egyetlen ablak sem nyílik abba az irányba. Az asszony feláll. Könnyedén megérinti férje karját, és rá sem pillantva kimegy a konyhába.

Fogalma sincs, mikor gombolta ki az inget. A fiú zokniban van; biztos az asszony adta rá, amíg odakünn volt. Gyerünk.

A fiú egyik karját belebújtatja az ing ujjába – bőre egyre hidegebb, sebhelye fodrozódik, mint a pergamen. Megkerüli a fiút, felsőtestét felemeli a szőnyegről. Nem tudja megtartani és felhúzni rá az inget. A fiú feje megállás nélkül himbálózik – először előrebicsaklik. Fenyegetően fest. Lázasan próbálja átvetni rajta az inget, de a fej közbeszól, feléje fordul. A férfi lenéz a fiára, úgy, ahogy régen a biciklin, amikor az óvodába mentek, és a fiú az elülső vázra szerelt gyerekülésben trónolt. – Gyorsabban, papa! – kiabálja, fejét hátravetve. És ő fokozza a tempót, lábai úgy járnak, mint a motolla. Homlokán veritékcseppek csillognak, mellettük bokrok süvítenek el. – Juhé! – kiabálja a fia.

A férfi gyomra összeszorul – megcsömörlött; gyors mozdulattal leengedi a fiú felsőtestét, óvatosan, nehogy nekiüssé fejét a szőnyegnek. Az ing összecsavarodott a fiú hátán. A férfi feláll, kimegy a vendégvécébe, és gyomra tartalmát a csészébe üríti. Lehúzza a vécét, száját kiöblíti, és visszamegy a nappaliba. Befejezi, amit elkezdett, feladja az inget a fiára, begombolja, és kisimítja az anyagot; tenyerével kitapintja a bordák éles domborulatát.

A konyhából kávé illata száll a szobába.

A felesége kávéfőzött.

Mit lehet még itt tenni?

Kimegy a konyhába. Az asszony kávéfőzött a csészéjébe, most meg a fürdőszobában neszez. Kezében a csészével visszamegy a szobába, figyel a fiát. A felfelé fordított tenyerek... érzékenységről árulkodnak. A fiú igen előkelően fest a túlméretezett tengerészkek ingben és kopott farmerban. Szemtelen, akár az ördög.

A férfi leül a kanapéra, helyesebben a kanapé szélére. Egy kicsit arrébb tolja a dohányzóasztalt, hogy szétterpeszthesse a lábait. A fiú Bali Shang dohányzacskója az asztalon hever, mellette az ütött-kopott Ronson öngyújtó. A hamutartóban egy készre sodort cigi, semmi hamu, semmi csikk, csak egyetlen szál cigi; egészen fehér, enyhén kúp alakú.

A férfi hüvelyk- és gyűrűsujja közé fogja a cigit. A kávé illatosan gőzölög. Négy éve nem gyújtott rá. A fiú felé pislant, kérdően felhúzza a szemöldökét. Egészen nyugodtnak tűnik a fia. Aztán hirtelen feltekint, zavarban van, de az asszony még nem jön. Rákacsint a fiúra, felemeli a cigit és szívni kezdi. Milyen jó illata van. Arcát enyhén a fiú felé tolja.

– Na, oké, zseké? – húzza el a száját. Amikor használja a fiú öngyújtóját, a régi szokásnak engedelmességgel, óvón védelmezi a lángot. Slukkol, közben reflexszerű mozdulattal az ing zsebébe csúsztatja a Ronsont. Tüdeje jó ismerősként üdvözli a nikotint. Kifújja a füstöt, és megvizsgálja a parazsat. Szédülni kezd a nikotintól.

Előhúzza az öngyújtót, hogy meggyújtson két gyertyát a dohányzóasztalon – a hangulat miatt. A fiúra bólint, és belekortyol a kávéba, hogy leöblítse a hányás ízét; a meleg szinté szétégeti a gyomrát. Égnek a gyertyák, a cigarettafüst lassan hömpölyög a szobában.

Az asszony kijön a fürdőből.

– Gyere, ülj mellém – kéri a férfi, és az asszony engedelmességgel. Letelepszik mellé, egészen közel, megfogja a kezét, és fejét a vállára hajtja.

– A mi fiunk – mondja az asszony.

– Igen – válaszol a férfi. – A miénk.

Hallgatnak. A férfi cigarettázik, óvatosan, nem akar túl sok füstöt letüdőzni, leveri a hamut, belekortyol a kávéba, a csészét ugyanabban a kezében tartja, mint a cigit. Orra eldugult, a füst súlytalan anyagként ereszkedik lefelé a torkán. Szeretne mondani valamit, de képtelen megszólalni.

– Fel kell hívnunk Rikkét – szedi össze magát.

– Mindjárt – mondja az asszony. – Csak legyünk még egy kicsit Thomasszal.

– Jól van – válaszolja a férfi.

– Tilde anyját is felhívom – szólal meg egy pillanattal később az asszony.

– Hm – könnyebbül meg a férfi, hogy az asszony telefonálni fog Rikkének. Nem azért, mert ő képtelen lenne erre, sokkal inkább azért, mert az asszony képes.

Na igen, Tilde – szegény lány. És Lisbeth. Hogy hívják a többieket? Lars. Svend. Olyan sokan voltak. Régen. Ki tudja, mi lett velük? Majd megtudja, meg fogja őket keresni. Muszáj.

Éppen egy utolsót slukkol, amikor csöngetnek. Gondosan elnyomja a cigit a hamutartóban. A felesége megszorítja a kezét, mielőtt eleresztené. Feláll, tenyerével letörli a könnyeit. Miközben elindul az ajtó felé, arra gondol, inkább meghalna, mintsem most itt legyen.

Bogdán Ágnes fordítása

Az író, publicista Jacob Ejersbo 1978-ban született. Mindössze húszéves, amikor 1998-ban első ízben mutatkozik az irodalom színpadán. Ekkor jelenik meg *Fúga* című levélregénye, melyet Morten Alsingerrel írt.

Alig négy évvel később, 2002-ben megkapja az *Északi erő* című regényéért a dán könyvfesztivál rangos elismerését, az *Arany Babérkoszorút*. Az említett mű a dán nagyvárosban, Aalborgban játszódik, és a realizmus tárgyilagos eszközeivel mutatja be a kábítószerek és kábítószerfüggők világát, kíméletlenül őszinte és pontos képet festve a kilencvenes évek első felében felnőtté váló generációról.

A könyv sikeréhez jelentős mértékben hozzájárult sajátos nyelvezete, a szereplők önpusztító életmódjának szuggesztív, életszerű párbeszédeken keresztül történő bemutatása. A regényből tavaly film is készült.